

תת"ע 936/01/15 - אנס חוואס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 936-01-15 מדינת ישראל נ' חוואס
תיק חיצוני: 90210033487

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופט נאיל מהנא
המבקש/הנאשם	אנס חוואס
נגד	מדינת ישראל
המשיבה/המאשימה	

החלטה

השאלה הדרושה הכרעה

1. האם בית משפט זה מוסמך לחייב את המאשימה בפיצויים בשל פסילה מנהלית למשך תקופה של 30 ימים שהוטלה על הנאשם בגין עבירה שיוחסה לו בטעות על ידי שוטר.

השתלשלות האירועים

2. ביום 10.11.14, נעצר הנאשם לבדיקה שגרתית שבסיומה נרשמה לו הזמנה לדין וכתב אישום המייחס לו עבירה לפי סעיף 2א12 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") בכך שבהיותו נהג חדש שטרם מלאו לו 21 שנים, הסיע 4 נוסעים מבלי שבמושב הקדמי שלצידו ישב מלווה כהגדרתו בפקודת התעבורה. באותו מעמד הנאשם גם זומן לשימוע בפני קצין משטרה בטרם ההחלטה על פסילת רישיון הנהיגה.
3. קצין המשטרה אשר ערך את השימוע לנאשם החליט בסופו של דבר על פסילת רישיונו למשך תקופה של 30 ימים.
4. הנאשם התייצב לפניי במועד הדיון שצוין בהזמנה לדין שנמסרה לו, ובפתח הישיבה בטרם מתן תשובתו לאישום, הודיעה המאשימה על חזרה מאישום ומשכך, הורתי על ביטול כתב האישום.
5. עתה, עותר הנאשם להורות למאשימה לפצות אותו על הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מפסילת רישיונו למשך 30 ימים שלא כדין וזאת מאחר שבמועד הרלוונטי לכתב האישום הוא לא היה נהג חדש ובשל טעות

יוחסה לו העבירה בגינה הוגש כתב האישום.

6. הנאשם מתאר בבקשתו את הסבל שנגרם לו כתוצאה מפסלת רישונו וזאת נוכח בעיה רפואית ברגליים ממנה הוא סובל והמקשה על הליכתו. בתמיכה לכך צירף הנאשם לבקשתו מסמכים רפואיים.
7. המאשימה מתנגדת לבקשה ולטענתה, עסקינן בבקשת פיצוי שאינה בסמכות בית משפט זה, שכן בקשה לקבלת פיצוי המכוונת נגד מעשה מנהלי של רשות יש להגיש כתביעה אזרחית ולא על דרך הגשת בקשה לפיצויים. עוד טוענת המאשימה כי בבקשת הפיצוי אינה מופנית כלפי התביעה אלא נגד פעולה מנהלית גרידא שכן המאשימה חזרה בה מאישום מיד עם גילוי הטעות.
8. ביום 07.03.15 הורתי למאשימה להגיש תגובה מפורטת המנמקת את טענותיה בנוגע להבדל הקיים בין מעשה מנהלי של הקצין הפוסל לבין מעשה של רשות התביעה. ביום 28.05.15, שבתי והורתי למאשימה על הגשת התגובה, אולם המאשימה בחרה להתעלם מהחלטות אלו ולא הוגשה כל תגובה עד למועד זה.

דין

9. סעיף 80 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") קובע, כדלקמן:
- "משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".**

לאמור, על הנאשם הנטל להוכיח שני תנאים מצטברים:

האחד, כי זוכה בדינו או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**").

השני, שלא היה יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי.

10. במקרה דנן, הגעתי למסקנה כי לא התקיימו התנאים הנ"ל ועל כן יש לדחות את הבקשה כפי שיפורט להלן:

אין מחלוקת כי המאשימה הודיעה על חזרה מאישום כבר בפתח ישיבת ההקראה הראשונה שהתקיימה בפניי, כלומר, טרם מתן תשובה לאישום. ולפיכך הורתי על ביטול כתב האישום בהתאם לסעיף 94(א) לחסד"פ.

"ביטול" כתב אישום על פי סעיף 94(א) לחסד"פ - להבדיל מביטול על פי סעיף 94(ב) שדינו לעניין הפיצויים כדין "זיכוי" לפי סעיף 80 לחוק העונשין - אינו מקים בסיס לפיצויים (ראו: **י. קדמי**, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום ב (תשס"ט - 2009), עמ' 1784; תת(י-ם) 6581/01 **עייש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.06.02).

11. בנסיבות אלה עת האישום בוטל, לפני התשובה לאישום, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה שכן בית משפט זה איננו הערכאה המתאימה לפסיקת הוצאות במקרה דנן. יש להצטער על כך שלפחות לכאורה נראה כי ראוי לפצות את הנאשם על מחדליה של משטרת ישראל בגין כך שקצין משטרה הורה על פסילת רישיונו של אזרח כלאחר יד ומבלי שוידא כי אכן בוצעה על ידו העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
- יחד עם זאת, אין בהחלטתי זו כדי להביע דעה לגבי סיכויי התביעה האזרחית אשר הנאשם רשאי להגיש, אם וכאשר תוגש, שם בית המשפט המוסמך יבחן את טענות הנאשם לגופן ויקבל החלטה על פי הראיות שיונחו בפניו.
12. בטרם סיום החלטתי, אבקש להסב תשומת לב המאשימה לגבי התופעה ההולכת וגוברת בתקופה האחרונה של אי הגשת תגובות בכתב לבקשות המוגשות לבית המשפט חרף החלטות שונות בעניין. הדבר כמובן גורם לעיכוב במתן החלטות ולפגיעה באינטרס הציבורי עליו אמונה המאשימה.
13. בתיק זה הורתי למאשימה כאמור בהחלטתי מיום 07.03.15 להשלים את התגובה בתוך 30 ימים. משלא נתקבלה תגובה עד למועד הנ"ל ואף לאחריו הורתי בהחלטה נוספת מיום 28.05.15 למאשימה להגיב לבקשה והארכתי את המועד לתגובה למשך 7 ימים נוספים. יש להצטער על כך שחרף שתי ההחלטות הנ"ל והארכת המועד שניתנה למאשימה, טרם ניתנה תגובה לבקשה ובית המשפט נאלץ ליתן החלטתו בהעדר תגובה כאמור.
14. בנסיבות אלה חרף התוצאה אליה הגעתי לגבי בקשת הנאשם, אני מחייב את המאשימה בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של ₪ 1,000 אשר ישולמו בתוך 45 ימים.
15. כללו של דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, בהעדר הצדדים.